

Paprasek ze tmy

interní občasník

Klubu přátel červenobílé hole

Červenec – srpen 2007

Motto:

***Vezmete-li domů hladového psa a nakrmíte ho, nekousne vás.
To je hlavní rozdíl mezi psem a člověkem.***

- **Zprávy**

Vládní výbor pro zdravotně postižené

Dne 26. 6. se konala první schůzka pracovní skupiny VVZPO pro přípravu novely zákona o znakovém jazyku. Za náš Klub a Záblesk o. s. se schůzky zúčastnila Ota Pačesová. Do 31. 8. měli jednotliví účastníci předat své náměty. Za náš Klub jsme tak učinili ve spolupráci se Zábleskem a organizací VIA.

- **Praha**

Co jsme dělali v létě

Společná klubová setkání s přáteli se nekonala. Ale individuální setkání, výlety a návštěvy. Navštívili jsme ZOO v užším kroužku. Bylo to milé odpoledne. V září navštívíme ještě jednou, abychom si prohlédli i spodní část zahrady.

Na procházku jsme vyrazili také do Dráhaňského údolí. Do údolí se dostaneme od konečné zastávky autobusu (152) Čimice. Jedná se o překrásnou zalesněnou rokli, kterou protéká potůček. Cestou k Vltavě minete krásný, zrenovovaný mlýn jako z pohádky. Když vyjdete z údolí k Vltavě, otevře se vám překrásný výhled na protější skály. Podél Vltavy se dostanete až do Zámků, kde se nacházela první továrna na dynamit v Čechách (1870). Cestou vás bude provázet zvuk vláčku z druhé strany od Roztok. Potom už zbývá jen zdolat táhlý kopeček vedoucí zalesněným Bohnickým údolím, na konečnou zastávku autobusu č. 102 v Bohnicích, která se nachází poblíž kostelíka z roku 1158.

O.P.

Svratka po třetí – tři pohledy na Svratku 2007

- **Svratka oficiálně očima předsedy**

Ve dnech 27.08.- 1.09.2007 se uskutečnil již 3. Festival našeho Klubu přátel červenobílé hole.

A nyní pár slov ke konkrétnímu programu. Dva dny jsme se věnovali drhání.

Dozvěděli jsme se, že technika drhání vznikla ve 14. století a používali jí Arabové.

Nejprve se tímto postupem zhotovovaly náboženské pomůcky a posléze se tato metoda uplatnila při výrobě pro denní potřebu kabelky atd. Drhání zahrnuje v sobě 50 druhů uzlíků a my v rámci festivalu jsme zvládli 3 včetně řetízkového. Většina účastníků si pod vedením instruktorky Marcelky zhotovila velmi pěkné klíčenky.

Druhým zájmovým okruhem byla práce s modelářskou hlinou. Opět i zde vznikla větší skupinka zdravotně postižených klientů, kteří se dlouho neostýchali a dali se pod vedením instruktorky Martiny do tvůrčí práce. Výsledkem tohoto snažení byl kouzelný Betlém určený pro vánoční soutěž a výstavku 2007. Festival měl i tradiční doprovodný program připomenu rozcvičky, masáže, besedy, společenské večery a hry, táboráky a turistické výlety po okolí. Nejlepší rozcvičku vedla Mařenka Řeháková. Zajímavá byla přednáška Martina o vodících psech s praktickou ukázkou. Návštěva dvou Mařenek z Jihlavy a jejich předvečerní vystoupení vneslo čerstvého ducha. Milá písnička Mařenky Váňové na závěr a dárečky od Marušky Doležalové všechny potěšily.

L. Brückner

- **Svratka z pohledu lovce okamžiků**

Na úvod bych rád řekl, že nejsem mistr slova a proto doufám, že můj výkon dosáhne aspoň kvalit průměrného pisálka z nejmenovaného bulvárního plátku.

Co mi dala?

Zase trochu jiný pohled na svět.

V minulosti jsem se zúčastnil několika jednodenních akcí klubu. Z dnešního pohledu to byla jen letmá setkání. Zde jsem měl možnost se vším všudy prožít několik dní od rána do večera s lidmi, kteří se potýkají s různým stupněm svého handicapu. Viděl jsem, jak těžké je v neznámém prostředí poslepu najít tak základní místo, jako je toaleta. Viděl jsem lidi, kteří pomáhají. Viděl jsem lidi, kteří se dívají na svět dětskýma očima. Viděl jsem také sehranou partu lidí, kterou spojuje společný zájem o vše nové. Setkal jsem se s laskavým nadčasovým humorem. Velmi mě zaujala atmosféra při kolektivní tvorbě betléma. V té chvíli jsem měl pocit, že jsem se vrátil po časové ose zpět do mateřské školky. Jinak to zaujetí autorů nedokážu vyjádřit.

Co mi vzala?

Zbytek předsudků při pohledu člověka takzvaně normálního na člověka s jakýmkoliv handicapem.

Pojem normální bych raději ponechal pro vyjádření technického stavu skutečností při vědeckém výzkumu. Ostatní využití je dle mého názoru zcela relativní. Myslím si, že předsudky plynou z neznalosti a z nedostatku informací. Moje rada tedy zní, více poznávejme. Nerad bych ale sklouzl do polohy poučování, ke kterému mám údajně sklony. Proto bude lepší, když popíšu ještě jeden zážitek.

Ve škole nás učili mnoho důležitých věcí pro život. Rád bych například uvedl, že nikdy nezapomenu, kdo byl náš první dělnický prezident či Pohádka o tom, kterak děda Mráz Ježíška ze sedla vyhodil a spravedlnost nastolil. Pod návalem látky k probrání ale tak trochu pozapomněli na život reálný. A to je to, co mě dostalo. Při pobytu jsem narazil na jeden zásadní problém. Lenka mi svými prostředky cosi říkala. S hrůzou jsem zjistil, že tam stojím jako malý Jarda, nerozumím ani slovo a že jsem to já, kdo potřebuje tlumočnicka. Komunikace nakonec dopadla dobře, protože tam byl Mirek, který mě zachránil.

Doufám, že jsem svým staříčkým fotoaparátem značky Nikon dokázal zachytit aspoň zlomek toho, co jsem viděl. Děkuji všem za spoluúčast.

Při cestě domů se mi vrátil známý a smutný pocit, který jsem prožíval při návratu z letního dětského tábora v Bukovině u Čisté.

Třeba zase někdy příště...

Jarda Hanus

• Svratka z pohledu hluchoslepeho účastníka Martina

Pražská skupina jela vlakem z Prahy do Žďáru, kam jsme přijeli asi s 15 minutovým zpožděním, a tak jsme měli na přesun na autobus do Svratky jen 20. minut.

V pekárně u zastávky jsem si koupil nějaké pečivo. Po příjezdu do Svratky jsme došli na ubytovnu, kde jsme se setkali s brněnskou částí. Pak jsme šli na oběd. Na pokoji jsem bydlel s Leošem.

Ráno v úterý jsem šel sám venčit mou Elišku (vodící pes). Za pár minut jsem chtěl jít domů, jenže po chvíli zjišťuji, že jsme úplně někde jinde. Musel jsem asi dvakrát říci „Elišo domů!!“. Naštěstí jsme k domovu přišli, ale pěkně jsme se prošli.

Dopoledne nás Marcela Machovičová z Liberce učila tajemství drhání, které se ještě konalo ve středu.

Odpoledne jsme chodili ven. V úterý a ve čtvrtek byl táborák. Myslím, že ve čtvrtek jsme byli v lese. Každý měl svého průvodce, já se musel spoléhat na mojí chlupatou Elišu. Každý šel, kolik si myslel, že ujde. Když jsme se vraceli, tak každý byl už bůhví kde a my sami. Byl jsem tedy zvědav, jestli mě dovede Eliša domů. Co když neodbočí, tam kde jsme odbočovali? No naštěstí si to zapamatovala. Pak jsem tam u mostu chvíli seděl na lavičce a Eli si tam pobíhala.

Kdo tu tedy byl alespoň z těch známých?

Ota Pačesová a Anna, O. Nepraš, Michala Růžičková, Martina a Jaroslav Hanusovi, M. Klemra a Lenka Š...., Jiří Czerný, Javůrkovi, Celkem 22 klientů a průvodců. Asi třikrát jsme byli v zajímavé hospůdce u hřiště. Dobré vínečko i pivečko a také třeba klobáska nebo utopenec, topinka, palačinka a spousta jiného jídla. Pivo asi 16 korun, 2 dl Frankovky za 24 Kč,.....

Jiří vždy večer přednesl krátkou básničku. V pátek byl večírek a každý měl říci nějakou básničku nebo i zajímavost a také zhodnotit, jak se mu zde líbilo. Bylo to moc pěkné, protože jsem tu byl bez mé matky. Příští rok si to snad zopakujeme!!! No nevím, co bych ještě psal!!!

Tak je tedy sobota, asi v 9:30 zbaleno a venku hnusný sychravý vítr. Kolem 11:30 odjíždíme autobusem do Žďáru. Brňákům to jede asi za 10 minut. My máme čas do 13:32. hod.. V restauraci jsem si dal moc dobrý bramborový salát se sekanou, za pouhých 35 Kč.

Vlakem jedeme ze Žďáru do Prahy, kde na mě čekala milá slečna Markéta Chaloupková z o. s.Okamžik. Jeli jsme na ÚAN Florenc a v 17:45 odjíždím směr Karlovy Vary. Jelikož je na Varské objížďka, tak mě autobus dovezl až do mých Kryr. Doma jsme byli asi v 19:15 hod. Tento článek byl vytvořen

Martinem Tarčincem, úterý 4. září 2007 v Kryrech

Poznámka vedoucí pobytu: Martin nebyl na cestě v lese sám, ale nikdo jsme mu do jeho cesty nemluvili a byli jsme zvědaví, zda si Martin s Elišou poradí. A poradili. Mají zlatou medaili za orientaci. Pobytu jsou nastaveny tak, aby si nevidomí a slabozrací pomáhali navzájem. Sami vytváří program a každý má možnost něco sám zrealizovat, připravit pro druhé. To je filosofie našeho klubu. Ač sám leccos nemohu, tak předám ostatním to co mohu, umím a znám.

Trocha poezie ze Svratky – M. Hanusová

Lidé z Klubu přátel červenobílé hole,
Nehází jen tak flinty do žitného pole
Cestují, zpívají, baví se velice
Netruchlí doma, jak zmoklé slepice.
To jsou ti lidé od červenobílé hole.

- **Brno - Charismatická konference a služba zdravotně postiženým**
Letošní rok se uskutečnila v Brně Charismatická konference organizovaná římskokatolickou církví.

V pátek 27.07.2007 proběhla v kostele Na nebevzetí pany Marie přednáška na téma: Služba zdravotně postiženým lidem. Svoje životní a praktické zkušenosti zde velmi srozumitelně pověděl DiS Petr Hejl, ředitel střediska Diakonie CČE v Kloboučích u Brna. Za biblický základ jsme si vzali podobenství O milosrdném samaritánovi. To rozhodující pro službu postiženým je láska a soucit. Připomněli jsme si, že rozhodně sem nepatří hlazení, kdy z očí postižený čte „ty chudáčku malej“. V naší společnosti se především setkáváme při kontaktu se zdravotně postiženou osobou s údivem nebo šokem, nikoliv však se službou a pomocí. Pomoc postiženým lidem je fyzicky a psychicky náročná práce, kdy se snažíme, abychom pomohli tomu o koho pečujeme se seberealizovat a žít hodnotný život. Vyžaduje to nesmírnou trpělivost a posunutí sebe na druhé místo, když plníme úkoly, které nemají podle nás žádný smysl a logiku, ale jsou přáním našeho bližního. Na přednášce jasně zazněla zkušenost, že v těžkých situacích při práci s klientem mohou volat na modlitbě o pomoc Pána Ježíše Krista. Byla zde bohatá diskuse a v rámci které vystoupil předseda KPČH a vyjádřil svoji vděčnost za praktické zkušenosti ze života, které zazněly na přednášce a z vlastní zkušenosti podotkl, že se jedná v jeho případě o vnitřní zápas, kdy největším nepřítelem je člověk sám sobě. Diakonie a Charita je velmi opomíjená a stojí na okraji zájmů naší společnosti a tomu odpovídala žel i účast.

Leo Brückner

Mohli jste vidět na ČT 1 začátkem září

Život Elišky

Snímek by se mohl také jmenovat Svět ticha a tmy, protože chce přiblížit svět hluchoslepé holčičky Elišky a život její rodiny. Jde o naprosto unikátní příběh nejen proto, že takto postižených dětí je naštěstí málo, ale všechny prožitky i vzpomínky jsou naprosto autentické a nezkráslené, protože maminka Elišky si po celou dobu vedla velmi podrobný deník a navíc celá léta natáčejí vývoj své, dnes již téměř sedmileté dcery na video. Díky hlubokým úvahám paní Ivany, maminky Elišky, se před námi nejen rozprostírá příběh jedné rodiny, ale otvírá se řada velmi citlivých otázek, na které řada lidí hledá odpověď. Otázky přijetí, etiky, smyslu života, existence osudu, žebříčku hodnot, kvality prožívání apod. **Z programu - ČT 1**

Humor

"Drahá, mám pocit, že mě tvůj vodící pes má rád. Nespustil ze mě oči, co jsme sedli ke stolu." "To bude asi tím, že jíš z jeho talíře."

Výročí

Všem kdo oslavili narozeniny v měsíci červenci – srpnu a oslaví i v září přejeme hodně štěstí, zdraví a pohody. (L. Berky, M. Havlíčková, A.Zemanová, M.Řeháková, M. Klemra, (7) B. Berkyová, M. Malášková, J. Kvaš, M. Jašková (8), J.Veselý, M.Váňová (9). Kulatiny má v září Ota Nepraš – Tak hodně zdravíčka, Otíku !

Klub přátel červenobílé hole: IČO: 26999960, adresa: Přemyšlenská 13, 182 00 Praha 8, tel.284691012 **Praha:** Ota Pačesová, mob: 775164190, e-mail: pacesova.ota@volny.cz, **Brno:** Ing. Leopold Brückner - předseda, mob: 608 866 912